

LJUBLJANSKI

BOREČ

TRIDESETI ROJSTNI DAN

Pred nekaj čevi je dopolnil trideset let naš priljubljeni komendant-majord, Tov. Franci Rojšek -Jaka. V svoji skromnosti nam za rojstni dan piti povedal ne bi, če ne bi imeli odličnega kadrovika, ki ima od vsakogar skrbno zabeležene vse podatke.

Pa predvečer se je v poznem mraku zbral v strogi tisini pevski zbor pod oknom našega štaba. Irsenetili smo tov. majorja! Zapeli smo mu nekaj njegovih najljubših pesmi, ki jih sam vedno najraje poje med svojimi borci. Vsi smo mu tako prisrčno stiskali roko, da mu je bilo v ponovno potrdilo, kako je priljubljen med našimi borci. Vsak je se pripomnil in izrazil edino željo, da bi ostal na čelu naše brigade do konca, do zmage-do popolne osvoboditve.

Težko ga je bilo pregovoriti, da nam je začel govoriti o sebi. Pa nam je le uspelo!

Doma sem iz Slap pri Devici Mariji v Polju. Kmečki sin sem! Delal pa sem tudi v tovarni, kate ro pa smo kmalu po okupaciji pognali v zrak s pomočjo desetih partizanov, ki so se pripeljali kar z avtomobilom. To je bila velika kemična tovarna v Mostah. Ker imamo hišo ob Ljubljnici, sem ves dotlej, dokler nisem odšel v partizane, prevažal partizane in vse potrebno na onstran Ljubljnice. Jestokrat smo se celo spopadli z Italijani.

Toda s tem nisem bil zadovoljen. Zbral sem 50 fantov. Oborožili smo se s 45 navserkanih pušk. smo pripeljali prav iz Ljubljane (v gnojnicarstvo zui) in se podali maja meseca k partizanom.

Prišel sem v štjersko grupo, komandant ji je bil generalmajor tov. Stane. Takoj sem vzel v roke Zbroje vko. Postal sem vodnik in kmalu nato komandant. Najhujše boje smo imeli na nemški strani.

Med italjansko ofenzivo smo se premaknili iz Polhovega gradca mimo Ljubljane čez Jažico in dalje proti Dolenjski. Nemogreče smo uničili 120 vagonov papirja v veliki papirnici v Vevčah.

Ko se je osnovala Gubčeva brigada, sem bil komisar čete, nato intendant in zopet komandir. Pri napadu na Ajdovec sem sam pobil okrog 15 belčkov. V akciji pri Dobu sem bil težko ranjen. In ko je preko 200 begovob kolilo našo bolnico, sem jih takorekoč sam pognal tja odkoder so prišli. Poslužil sem se zvijače in kričal: Irvi bataljon na položaje levo, drugi desno, tretji ju riš!

Po težkih borbah na Hrvatskem sem bil postavljen za komandanta I. bataljona. Vodil sem mnogo uspešnih akcij, najhujše so bile na užemberk, Belo cerkev ter Trebnje, kjer nas je doletel razpad Italije.

Tedaj sem moral v novoosnovano Ljubljansko brigado. Treba je bilo graditi popolnoma iznova. O hudih bojih med nemško ofenzivo in uspešnem čiščenju v Gorskem kotarju, pa zopet o naših velikih akcijah na Potranjskem in Dolenjskem do likvidacije Tržišča pa sami veste, kako je bilo.

Imam edino željo in ta je, da bi z „Ljubljansko“ brigado, ki jo je sovražna propaganda že trikrat uničila, ujela in razbila, mene samega pa ne vem kolikokrat že ubila, zadal Fricem in domačim izdajalcem najhujše udarce, dokler ne bomo vsi Slovenci osvobojeni in združeni v novi Jugoslaviji maršala Tita.

Naša FOV koraka od zmage do zmage proti svobodi.

Žigon Janko, III. bat.

TEKMOVANJE

Čez malo več kot četrnajst dni
se tekovanje završi;
zato, tovariši, na čelo,
da bi čim več uspeha imelo.

Končeloko sedaj odstrani,
poslušaj k oročju plani,
takoј dođobra ga opazi,
v izurjenosti se izkaži!

Glej, da se izkažeš v boju,
da včasno urvi boš v stroju
in pade naj čim več sovraga,
da žgine čimproј z našega praga.

A dobro si zapomni to:
zanimaj se za politiko,
piši članke za literaturo,
izrablј dobro vsako uro!

Na vsako javi se patrolo,
izvršaj vestno vsō kontrolo,
da bo resnične vsake vest,
ki jo prineses iz naših mest.

Na osebno snago glej,
zjutraj se umij čimproј
in na tovariše se spomni
ter tuči nje na to opomni!

Še enkrat točke si oglej,
da bomo prvi v vsaki napređi!

Strnad, L. brig.

USPEH ZA USPEHOM

Pozor, tovariši! Popolne prihranje od nemške strani toč mimo kamioni. Toliko v vednost, da ne bo nepotrebnega poplaha.

Tako je razlaševal oni dan dažurni po vseh škodnjih, kozolcih, vožah in hišah prijazno tomeniško vasi.

"Kakšni kamioni...no, ta je pa debela....kaj neki spet to..." se začudeno spračujejo borci. Saj res, odkod našim tovarnjaki tu, sredi sovražnih postojank, v bližini nemške meje? Nič čudnega, če se debelo gledamo, ko se širi "kamionska" vest po naselbini.

Z dnevom je rastlo tudi zanimanje za prihod avtomobilov. Pridejo ali ne pridejo? Odkod? Kam poljejo in kaj?

rozno popoldne se začuje iz daljave značilni zvok motorja. Aha, že grede! Gruče radovedneževse prično zbirati ob glavni cesti. opreznostni "nojevečki Tomaži" pa komej pokukajo iz za vrat in hišnih ogalov. Oni "najprevidnejši" se "za vsak slučaj" pomaknejo celo iz vasi v brag (menja radi "boljšega razgleda").

Zvok motorja postaja vedno močnejši...ovo ga, prvi zavije preko mostiča v vas. O vrag, saj se res naši v kabini! (Le priznajmo, marsikdo je še do zadnjega mislil, da bo zagledal za krmilom Frica ali svabobranca). Vse se nagnete okolo "pristicke", celo oni "Tomži" se spuste z "razglednih točk" in z ostalimi občudujejo nov tovarnjak, čigar državljenstvo izpričuje nemška evidenčna tablica: St., št. toliko in toliko tisoč.

Tisoč vprašanj pada po zadovoljno se smehlja je

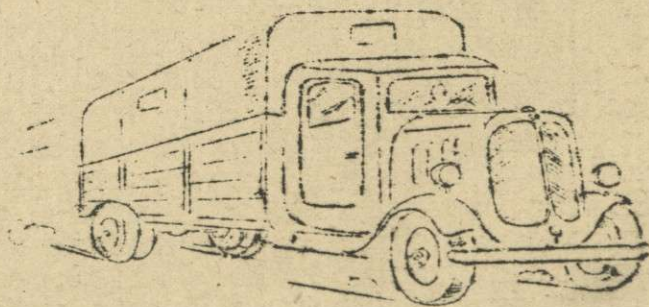
joših spremeljavalcih, ki ne utegnajo niti vsom odgovoriti. Samo na tovar pokazajo, češ, kaj avto, plan poglojite, plan! Očajo, orožje, vreče, za boji s skrivnostno vsebino vzbujajo pohvalno in občudujoče vzklike.

To pa to... dvanaajsta je pa kampelje.... dobro so jih spet.... "Ostale pa se pride!" reče so far in počeno sivogo "gostinca" ali je.

Možica ob vratih terecva pa se dolgo ostane na cesti in se živahno pogovarja o državi in sledom činu dvanaajste, ki je vradle v "neodotkljivo" rajhovsko ozemlje, dosegla Pačeče, zaplenila mnogo papirja, opremo, orožje, motornih vozil, razpodila kočversko-wormansko svojat in za "slovo" uničila znano Piatnikovo papirnico. Vsi se veselje uspeha in plene tovarišev iz dvanaajste, na polne kamijone zro s ponosom, kot da so si oni sami vse to priborili. Le tako naprej, tovariši dvanaajste!

Veseli je nad uspehom dvanaajste je se povečala vest, da se "Gubci" udarili pod kum, spetoma razpršili obmojno švabsko stražo, napadli utrjeno postojanko Sv. Jurij in uničili tankojano posadko. Hura, Gubci! Stremeli bomo za tem, da vae bomo v vaeih držnih podvigih posnomali in če se bo la dalo, tudi - prehiteli!

Naprej, brigadi!

Gorazd, pom. kom. X. brig. "

V*BO RB I*Z*NE MSKO*KOLONO

Poč se je poselavljal, nastajal je lep, krasen dan. Taa II. bataljon je bil na nora - patro le, ki so bile poslane ponoči, da izvišijo more bitno nastojanje sovražnika proti našemu sektorju so se vrnila. Vođa patrole raportira komandantu, lov. Dragotu, da ni opaziti na našem sektorju nič posebnega. - Odsle je druga patrola, čete so od šle na položaje.

Ko daljšem času preseka tišino rafal pri so sednjem oddaljenem bataljonu. Začela se je borba, ki se oddaljuje od nas - znak, da so jih naši preganili. Zopet tišina, toda ne za dolgo. Poljupa troja IV. bataljone se je spopela s sovražnikom. Komendant Drago je prisoben. Pošlje še eno četo z nalogo, da sovražnike napade. Ni bilo treba dolgo čakati, borba se je kmalu pričela znova. Iribliže vala se je našin položajen. Sovražnik je ročan, to da nič za to, tu so se čete, ki ga čakaajo. Rafali brzostrelk se oglašajo tudi bočno in za našimi hr bti, znak, da to ni samo manjše kolone, ampak jih je več. Sovražnik je zaslušan nato bližino in bo leč se zo postojanko, da je ne zadene usoda tužem berka, trennje in druga postojank, je napravil iz ad z večjo silo, da bi nas prepočil. Iribliževal je našin položajen v polkrogu. Radi nje oye si ne si moramo izbrati boljše položaje. Borba je za nekaj minut prenehala. Sovražnik se je brezskrbno pomikal proti nam, misleč, da nas tukaj ni. Ko pa prispe v bližino, se oglašijo naši mitraljezi in puške naših borcev. Iznenadeni sovražnik začne pa nično beževti. Naši jurisajoi hura klici odnevaajo. Sovražnik le tu in tam izstreli kakšen rafal pro-

ti nam, kajti beg mu niti tega ne dovoli. Borba je
kmalu končana. Zaustavili so se leje v postojanki
sami, na bojišču pa so pustili stiri mrtve, nekaj
pusk in municije.

Osvobodilna fronta je edini šedilj vseh velikih ku
lturnih izročil naše preteklosti, vseh junaških po
dvigov junaških sinov.

(Ljudska pravica
(Ljudska pravica: „Bazoviški junaki.“)

Lojze, pom. kom. III. bat.

POPOMINI

Premisli vender, brat nesrečni,
čemu na svetu ti živiš?
Za blagor tujega krvnika
najboljše brate nam moraš!

Kaj ni dovolj gorja napravil
okrutni krvnik Italijan!
Podpiras zdaj še hitlerizem,
da bil Slovan bi mu tlačan!

Zapusti vojsko hitlerjansko
in stopi brž na našo stran!
Propasti mora hitlerizem,
svoboden svet bo vsak Slovan.

Jeni, IV. bat.

VSE ZA SVOBODO

Naslednji žarki zahajajočega sonca so prodirali skozi goste krošnje visokih bukovih drevesin se ustavljali na gozdnih, z mahom in suhim listjem pokritih tleh. Ko se tako oziram krog sebe in opazujem to krasoto narave, ki je vedno enaka, kot bi ne vedela, kako krvavi in žalostni dogodki se odigravajo v njenem okrilju, se mi oko ustavi na mršev krilu. Takoj sem zaslutil, da je to žrtev bore, ki se je na tem mestu odigravala pred nekaj urami. Pristopil sem bliže in s presenečenjem opazil, da je to telo mladega dekleta.

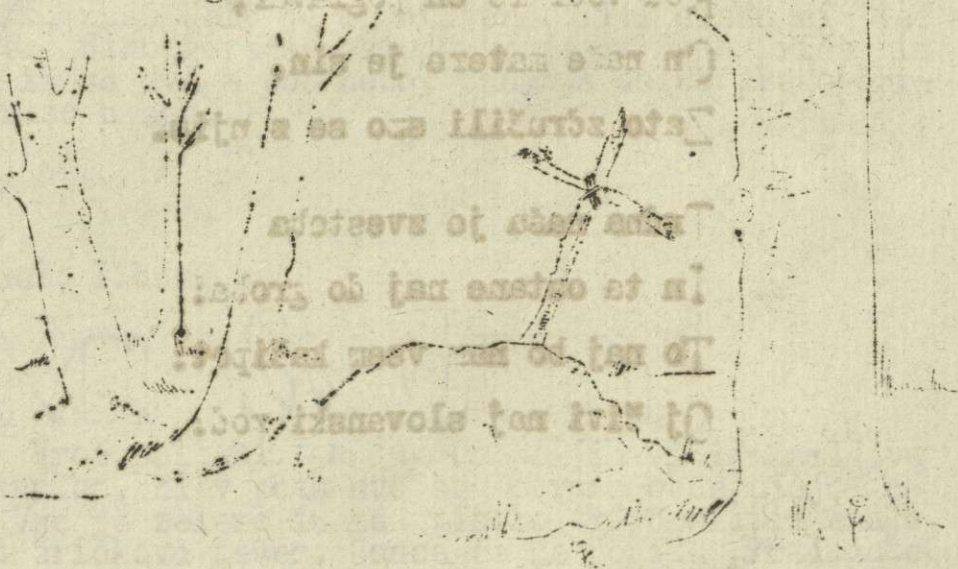
Večje stevilo Judešev, ki so za bore denarje prodali svojo čast, zemljo in glavo okupatorju tujcu, je skušalo triti na pomoč obleganim v bližnji postojanki, ki so jo naši borei neustrasno napadli in je bilo tik pred padcem. Ker jih jevo dila pot skozi vas, v kateri smo bili mi, so nas hoteli obkoluti in uničiti. Toda še pravočasno jih opazili in se umaknili v gozd. Medtem pa se je deklet, ki je bila bolničarka, po nesreči ločila, v gozdu se je izgubila in jim tako padla v roke.

Ko so jo domobranci opazili, so se kakor tolpa divjih psov zapodili za njo, da jo kakor lačne zveri raztrgajo. V njihovih očeh je narreč bilo kriva, ker ni sledila njihovu vzgledu ter ni zatajila svoje matere, rodu in zemlje, ampak svoje življenje je posvetila domovini. Lajšala in obvezovala je rane njim, ki so šli raje iz svojih toplih domov v mrzle zimske viharje, raje tujci kot koto in mraz ter prenasali vse vremenske neprilike, samo da šinsprej poženejo pohlepne tujca iz naše zemlje. Vse to je bilo v očeh teh zveri v podobi človeka zločin, ki ga je treba kaznovati z p

lorom. Neusmiljeno so se vrgli na to ubogo žrtev ter jo po strahotnem mučenju usmrtili. Ko so zlo činski posel opravili, so jo pustili ležati kakor kako ničvredno stvar ter odšli.

Lemo smo zrl v to ubogo žrtev, zavedajoč se kako dragoceno življenje smo izgubili s tem, da je to dekle položilo na oltar svoboče za njjo ter največjo žrtev - svoje mlado življenje. O trdno voljo, da to žrtev masčujemo, smo zrl v to mrvo deklet. V rahlih gozdskih tleh smo ji izkopali grob ter jo izročili zemlji, katero je ljubila in za katero se je žrtvovala.

V daljavi pa so grmeli topovi in rušili zori et eno od sovražnih postojank. Njih grmenje se nam je zdelo kot pesem nagrobnica mrtvi tovarišci. Mi pa smo z odločnostjo, da masčujemo njo, ki je ležala pred nami v grobu in vse žrtve, ki jih je že zahtevala od našega naroda kruta borba za obstoj naroda, odšli naprej v borbo, v borbo do končne zmage.

Žarko, III. bat.

TITU

Tunaško kliče partizan,

Odmeva v dolino:

Sedaj poslušaj, naš tlačan,

Iskani prišel je zdaj dan,

Donosen nanj bo vsak Sloven.

Borimo se za skupno stvar,

Rod vodi le en poglavar,

On naše matere je sin,

Zato združili smo se z njim.

Trdna naša je zvestoba

In ta ostane naj do groba:

To naj bo nam vsem kažipot:

Oj živi naj slovanski rod!

Branko, II. bat.

DO ARČNI

Jočasi se vije kolona, tu in tam se skrije med vinogradi. Vse okrog nas so sare sončne rebri, vse je v zelenju. Povsod vidiš pomlad - novo življenje.

Globoko vdihavajo sveži zrak in to veselo razpoloženje. Vsem sijejo očrta ča veselja, saj smo dobro opravili, da sedaj lahko vidijo, kaj znore naša "Ljubljanska". Ponosno stopajo tovarisi v svetlo modrih uniformah. Iljub nočni soparici se tesno zapenjajo v svatobranske plašče, da jim pot lije po c brazilih.

Ho, nihče jim tega ne zameri, da so tako ponosni. Saj so si ga tudi zaslužili. To jim je pač znak da so se dobro izkazali v borbi. Leč zvoke vesele pesni se rešo grmenje sovražne artilerije, ki tolče naše stare položaje. Toda sedaj ji nič več ne pomaga, naše delo je opravljeno. Liti sleču ni več č nas. Edino goreča postojanka je še nena priča in čin, ki se dviga pod nebo, oznanja daleč preko hribov našo zmago.

Franci, I. bat.

NA SV. JURJU

Vroč poletni dan je. Po poljih vidiš marljive kmetovalce, ki v potu svojega obraza obdelujejo polje. Vse je zeleno in med visoko travo slišiš enako nerno črčkovno pesem. Sonce se že porika proti zatonu, kralu nas bo objel zrak.

Med njivami in travniki se vije kolona naših borcev veselih obrazov. Saj vsi komaj čakajo, da pravijo lastno svojo nalogo, da preženejo sovražnika iz Sv. Jurija in Tržišča.

Kolona zavije na desno. Na hribčku, kakih dvesto metrov od nas je cerkvice, proti katerimi slizno kreniti. Nasproti nam pride neka priletna, še čila žena, ki nam pove, da je to Sv. Jurij. V dno, da niso streljali. Prž se obrnemo v gozd, kateremu smo potem čakali četrte ure, ko je bil do ločen napad.

Kad nam se zasveti zelena raketa. Takoj se začuje teški bac č, ki pošilja teške mine na sovražni položaj, topovi pa so grmeli s tako silo, da je onih v bunkerjih kar glas zastal. Nič več niso vabili k njim, tudi z zmerjanjem so prenehali. Streljali so desno in na več strani. Zadržal se dva juriša, toda niso niso odnehali. Ponovno se je zaslišal klic: Juriš! in vdrli smo proti bunkerjem. Švabobranci so bili že v strahu ter si niti glave niso upali pomoleti iz bunkerjev. Le v zvoniku jih je ščitil, da nismo pridrli do njih. V bunkerjih so jih držale le še neške brzostrelke pri ponovnem jurišu pa so naši predrli čez kico. Švabobranci so od začudenja najprej kar onereli, to pa so v paničnem begu začeli bežati. Pustili so vse spremo in orožje ter mulo, ki je begala po cirkvi, katere je bila nasmetena z najrazličnejšimi odpadki. Streljali smo kar stoje, saj se nihče ni ti ozrl ni, kaj šele da bi streljal. Recni pa se se odpeljali z avtoblindo in jih pustili same, ko se je to že mnogokrat zgodilo.

leni, IV.bat.

PARTIZAN

Sred' noči zapustil je rodni svoj krov,
poslednjič poljubil je ženo:
"Ostani mi srečna, saj prideš domov,
ko dom naš svoboden spet bo."

Le stezi kamniti odšel je v goro,
skoz' noč je odneval korak;
v planino visoko je šel skoz' temo,
v borbo za rod svoj - junak.

Skoz' zimske viharje in mrzle noči,
skoz' borbe krvave je šel.
Prot' domu upiral je skrbne oči,
za ženo in dečo skrbel.

Rozdrave je sinku pošiljal z roko
a ženi naročal jegoreče:
"Le pazi na čete, da zdravo ni bo
ko sonce zasije spet sreče."

Sred' svetle in tople je majske noči
na trato zeleno omahnil;
sred' borbe se zrušil v lastno je kri,
skoz' ustnice blede je dahnil:

Ki škoda za svobodo vroče krvi,
da narod le srečen spet vstane,
saj rod še junakov za mano živi,
ki vodil bo narod, da vstane.

Foto, II. bat.

NOVO OROŽJE-NOVE ZMAGE

"Nove mitraljeze dobimo!" je završalo med to varič. Od tega trenutka dalje so vsi živeli vne strpnem pričakovanju novega orožja. Cicer nam še ni bilo povsem jasno, očkač in kakšno naj bi bilo to orožje, toda že dejstvo samo, da pride, je bilo varček, da je maraikdo stisnil pest in požugal proti sovražni postojanki čes. Ne počakajte!

Kmalu je iz govorice nastala resnica. Ves vesol je tov. orožar nekega popoldneva povabil tova riša komandirja, naj si izberejo vsak enega "Sar- ca" in drugi dan še protitankovsko puško. Je ine "Sarc" je pognalo vsem kri v glavo in pri pogledu na rusko protitankovsko puško, ki da s svojo dol- go cevjo in velikim polnjenjem slutiti na velikko probojnost, smo se drug drugemu nasmejali in neka teri z očmi, drugi ki so se pririnjili bliže, celo z roko božali novo orožje.

Mišandžije ni bilo treba iskati, ker je bilo prostovoljcev dovolj. Tovariši, kiso vedeli, kako se taki reči streže, so brž pričeli z razlago, raz stavljanjem in sestavljanjem in imeli pri tem si- la važne obraze.

Vsa smo se z navdušenjem vrgli na proučavan- je novega orožja v zavesti, da bomo z boljšim oro žjem bolje tolkli sovraga in vsi smo sklenili, da moramo z novim orožjem doseči tudi nove, vse več- je uspehe.

Jerman Viktor, III. bat.

Le Stojanke na Dolenjsko

Bili smo odrejeni, da odpotujemo na Dolenjsko. Vseh novincev nas je bilo okrog 100. Po večerji je bil bataljonski zbor, v katerem so nas predstavili, zapeli smo se vsi skupaj partizonsko pesem se poslovili od tovarišev in krenili na dolgo pot. Med potjo smo se še ustavili pri nekih terenciški so nam dali sol za tovariše na Dolenjskem.

V doljavi se je že videla Dava. Hodili smo tiho in previdno, da nas ne bi sovražnik v bližnjih postojankah zasledil. Kribikali smo se proti, po kateri je prav tedaj prišel vlak. Vsi smo takoj legli na tla in čakali, da je vlak odpeljal mimo. Potem smo nadaljevali pot in kmalu prispeli do Dave. Postavili smo straže in se začeli prepeljavati preko reke. Ko pet se nas je nenkrat prepeljal do zlatin žolnom preko. Na drugi strani so že čakali terenci iz Dolenjskega odreda. Ko smo bilim drugi strani, smo nadaljevali pot, ki nas je vodila v strani hrib. Hodili smo celo noč in proti jutru prisli do meje. Dolenjski odred je postavil za se, da bi osigural nas prehod. Rejo smo srečno prekoračili in nadaljevali pot v dolino proti Stični. Ker smo bili potrebni počitka, smo za kratek čas polegali po travi, a povelje "naprej!" nas je kmalu dvignilo. Krenili smo naprej proti Kuljavi, kjer smo dobili okusno kosilo, ki nam je vsem zelo teknilo. Kar nekaj lažje smo nadaljevali pot, ki je bila proti Lužemberku še bolj zanimiva, kajti tovarisi iz teh krajev so nam pripovedovali, kako so naši hrabri partizani pregnali Nemce in domobrance iz utrjenega Lužemberka. V doljavi smo še zaznali požgane zvonike in lupnišče, ki so ga mo

rali partizani podgati, da so tako zlonili odpor, ki ga je dal sovražnik. Proti večeru smo prišli v Luženberk. Ker smo bili utrujeni, smo se takoj vlegli in zaspi. Selo glase kuharja, ki nas je bil k večerji, nas je zbudil. Ko izdatni večerji smo se takoj vrnili k počitku. Drugi dan smo vstali sveži in spobiti.

S tem dnem se je začelo za mene novo življenje. Postal sem borec za svobodo slovenske domovine - partizan.

tudi, IV. bat.

Nekaj iz IV. bataljona.

Lepe rdeče črešnje, ki smo si jih tako želeli, smo dobili. Irvi sad letošnjega leta: posedli smo v krogu in se pogovarjali vse mogoče: o sadju, vojni, zaveznikih, vojni in podobno. Skojevci smo se predvsem menili o bodoči nalogi mladine, kakšne naloge nas čakajo in kaj se bo od nas vse zahtevalo. Tako nam je čas hitro potekal, da sami ni smo vedeli, kdaj smo pojedli črešnje.

Išli smo tudi na pogovor o tekmovanju. Tovariši, glejmo, da ne bo nobenega Skojevca, ki ne bi znal ravnati z avtomatskim orožjem. Na naše zahtevnosti mi odgovorijo, da znajo z mitraljezzom že vsi Skojevci ravnati, da pa hočejo tudi ostale naučiti. In res: naučili smo kuharje, mulovočce, sploh vse, tako da zdaj zna ves bataljon ravnati z vsim orožjem, kar ga imamo.

Poleg tega imamo bataljonske in četne Stenčarje. Slednji borec v bataljonu ima čisto puško, mitraljez ali drugo orožje. Vse je čisto, takoda ob vsakem času brezhitno deluje. Tudi pojemo, čeprav nam to ne gre ravno najbolje, ker tovarishi iztiri morske se šele učijo. Tako se mladina IV. bataljona vadi v vse, da kajtake čimveč pripomore k bližajočemu koncu.

Večerja je. Stopili smo v stroj in lepo v redu šli mimo kuharja. Po večerji je patrrola zopet prinesla črešnje, ki smo jih z veseljem pojedli.

Tovariš Furlan Srečko iz III. bat. je razstavil in sestavil lahki mitraljez v 40. sek. Kdo ga prekosi!

TOVARISU MITJI V SPOMIN

Prejela več kot dvema letoma si se med prvi mi odzval klicu sreča in domovine ter vstopil v naše vrste. Bodeloval si v nestetih borbah, odlično si vodil svojo četo in ko si postalba talijanski konisar, si bil svojim borcev komisar in četa. Bil si priljubljen pri vseh, ko si se vrnil s kurza, izpolnjen z novim znanjem si bil še boljši, povsod in za vsekega si našel prijazno besedo.

Toda kruta usoda je hotela drugače. Ko so naši borci napadali postojanko, da bi iztrebili li nerazbitnega sovražnika, je tudi tvoj bataljon dobil svojo nalogo. Krasnega pomladanskega dne smo na položaju pričakovali sovražnika, ako bi šel na čelo postojanki. Ko smo sečeli pod strelko in delali načrte, so nenadoma zapele strojnice. Takoj si se pogнал med svoje borce, hoteč masčevati s svojim jurisem prejšnj dan za svotočo padla tovarisa. Neusmiljeno so tolkli tvoji mitraljezi po sovražniku. Masčeval si dragoceno kri svojih dragih, a pri tem si sam padel kot borec in junak.

Tvoje uničeno mlado življenje kliče pomaščevanju in masčevali ga bomo.

Jaka.

Tovariš Svoboda kiro iz 1. batalj. je razstavil in sestavil teško Brečo v 30. sek. Tovarisi! Posnemajte ga in ga skušajte prehiteti!

Priobčujemo pismo, ki smo ga prejeli iz bolnice kot odgovor na vsa pisma in darila, s katerimi smo se spomnili naših ranjenih tovarišev. V tem pismu se tov. Boltežar V. imenu vseh zahvaljuje za vso pozornost in ljubezen, ki jim je posvečeno. Iz pisma lahko vidimo, kako so bili veseli vsega. Saj vidijo v tem dokaz, da jih nismo pozabili in da z veseljem čakamo trenutka, ko se bodo zopet vrnili med nas.

Pismo se glasi:

Štabu X. SMCE „Ljubljanske“.

Prejeli smo Vaš dopis od 9. junija in se Vam vsi tovariši prav iz srca zahvalimo, ker vidimo v tem dokaz, da niste pozabili na nas po vsem zmago slavlju, ki ste ga želi ob priliki razrušitve postojanke Tržišče in Sv. Jurij, za kar smo bili mi prikrajšani, ker je naš pot držalatomkrat v bolnico, katere pa upamo, da se bomo kmalu rešili. Ob enem potrjujemo prejem 430 kom cigaret, ki smo jih bili vsi deležni. Se enkrat najlepša hvala za vso pozornost, ki nam jo posvečate z dopisi in cigaretami ter se Vam še naprej priporočamo.

Pridružujemo se Vašim željam po skorajšnjem okrevanju, da se pridružimo tekmovanju v borbi za pravdo in svobodo slovenskega naroda.

V imenu vseh tovarišev iz X. brigade Vas iskreno pozdravljamo in kličemo

Smrt fašizmu - svoboda narodu!

Boltežar Ivan, politdel. 1. čete 1. bat. X. br.

Spominjajmo se ranjenih tovarišev vedno in povsod.

SPOMINSKI DNEVI

- 2.VI.1942. je bil v Ljubljani ustreljen kot talec
dr. Aleš Stanovnik.
- 4.VI.1943. so bile borbe Tomšičeve brigade na Cs-
redku, Javorju in Stangarskih poljanah
kjer je padlo nad 120 Italijanov.
- 7.VI.1943. so partizanske edinice vdrle preko nem-
ške meje in uničili letališče v Cerklj-
jah pri Krškem.
- 13.VI.1942. je bilo v Ljubljani ustreljenih 6 tal-
cev: Dušan Bogomirčan, Lojze Logar, Ljubo
Lubej in Janez Lorenta.
- 22.VI.1941. je Nemčija napadla Sovjetsko Zvezo; u-
stanovljen je bil Glavni štab slov.par-
tizanskih čet.
- 27.VI.1943. je prišla k Glavnemu štabu NOV in POS
angleška misija za zvezo.
- 29.VI.1942. so partizani napadli vlak pri Verdu, v
katerem so bili interniranci. Pri tej
prilikijih je bilo osvobojenih 310.
- Junija 1941. se je začelo preseljevanje Slovencev v
Stajerski in na Gorenjskem. Istega me-
seca so bile prve partizanske akcijske
Jelovici.

Tekmovanje je podaljšano! S tem nam je dana mož-
nost, da izpopolnimo svoje znanje na vojaškem in
političnem polju in dosežemo tako nove uspehe.

Urejuje in izdaja Trop. odsek X. SMOB „Ljubljanske“

THE UNIVERSITY OF CHICAGO PRESS

Tehnika XVIII. divizije NOV in POJ